

FN's side – altså med hensyn til vores målsætninger for, hvor mange penge vi bruger på udlandet i forbindelse med de målsætninger, FN har sat. Den danske stat yder mere, endda langt mere, end FN anbefaler i dag. Danmark har altså intet at være flov over, vi er blandt dem, som yder den bedste indsats, og som har gjort det i flere år, også i år. Jo rigere danskerne bliver, jo mere giver vi i bistand.

Men det er ikke kun staten, der gør en forskel. Hvad angår hjælpsomhed, er den danske befolkning beredvillig og meget legendarisk. Som politiker kommer man meget ofte ud og omkring hertillands, og netop her oplever jeg ofte, at det at være oplyst, hente oplysninger, ikke bare om ulandene, men også om ting, der sker i livet, og som berører livet, aldrig har været nemmere. I dag i den her globaliseringstid, som vi lever i, har vi internettet og et meget veloplyst medie, så det er helt klart mit indtryk, at den danske befolkning udmærket ved, hvad der foregår, og at den er meget velinformeret om, hvad der sker i verden.

Dernæst virker det, som om forslagsstillerne forestiller sig, at alle hertillands skal kunne vide alt om FN-målsætningerne frem til år 2015, ikke mindst bl.a. Parisererklæringen. Hvad forventer man? Jeg er ganske overbevist om, at den danske befolkning i almindelighed har nok at se til i dagligdagen med andre gøremål, ja, at den i det hele taget har en meget travl hverdag. Og det er nok ikke det her, der trænger sig mest på. Jeg ser forslaget, som foreligger her, mere som en holdningsbearbejdelse af befolkningen; der skal ændres på en holdning. Jeg ser 45 mio. kr., som kunne bruges langt bedre andre steder, end til at oplyse om ulandene i Danmark.

Kl. 18:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 18:50

(Ordfører)

Pia Olsen Dyhr (SF):

Det er centralt, at vi sikrer, at vi giver god udviklingsbistand, og at den også får den rigtige modtager, nemlig den fattige. Ligeledes vigtigt er det, at vi sikrer, at den danske befolkning er klar over, hvad bistandsmidlerne bruges til, at vi som borgere oplever, at pengene bliver brugt til reelle projekter og ikke bare forsvinder i skjulte kasser.

Det kræver, at projekterne bliver videreført midlet og synliggjort. Det kan gøres på forskel-

lig vis. Danmarksindsamlingen, som mange af os så på DR, er en måde. Diverse organisationers kampagner om æsler og geder er en anden måde. Men alle disse initiativer indeholder et vist element af indsamling af midler. Her går oplysning og indsamling hånd i hånd, mens der ikke er mange ressourcer i de forskellige udviklingsorganisationer til den rene oplysning til at blive klogere af og få mere viden af.

Rammeorganisationerne har samlet set inden for deres rammer 512 mio. kr. Hvis man nu fratrukker administrationsprocenten, der udgør 7 pct., står man tilbage med et beløb, hvoraf man maks. må bruge 2 pct. til ulandsrelateret oplysning. Det giver ca. 9,3 mio. kr. til folkelig ulandsrelateret oplysning. Så har vi miniprojektpuljen på omkring 0,5 mio. kr. og 4 mio. kr. via projektrådgivningen. Til sidst har vi så oplysningsbevillingen, som er på 13 mio. kr.

Det er generelt områder, som beløbsmæssigt – hvis vi regner tallene sammen – er beskåret i forhold til tidligere. Oplysningsbevillingen, som nu er på 13 mio. kr., var tidligere på 24 mio. kr. Det vil sige, at der er sket en besparelse, og den besparelse er noget, man mærker.

Nedskæringerne på oplysningsbevillingen og rammeorganisationernes ulandsrelaterede oplysningsmidler har haft konsekvenser. Det har medført langt mindre oplysning om de fattiges vilkår og baggrunden for fattigdom til fordel for branding, pr-relateret information, fund raising og diverse landsindsamlinger. Det er slut med rene oplysningsfilm. I stedet bruger man penge til lidt oplysning på DR, og det skal man ikke kimse af, men det kan ikke stå alene.

Der er meget lidt oplysning ude på skolerne, der er færre foredrag, og det skyldes, at folkene i organisationerne har forholdsvis lidt tid. Generelt ser vi en øget fokusering på de særlig salg-bare emner, dvs. kvinder, æsler og børn, og det skyldes, at organisationerne gerne vil sikre flere penge.

Vi ønsker ikke, at de penge, som ellers kunne bruges til oplysning, og som man har valgt at lade gå i finansministerens kasse, skal ligge i finansministerens kasse. Vi ønsker, at pengene skal tilbage og bruges til udviklingsoplysning. Derfor må vi få vendt tendensen. Det kræver, at vi øger midlerne til oplysning, og det er derfor, SF står bag B 35.

Vi er selvfølgelig indstillet på dialog om det her. Vi skal ikke være rigide. Det handler om både form, indhold og beløb, hvis ministeren er villig til at kigge positivt på grundideen om at